

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות,
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ה שבט תשס"ח שבת - ירושלים 18:4 תל-אביב 32:4 חופה 22:4 מוצ"ש - ירושלים 34:5 תל-אביב 35:5 חופה 33:5

פרשת בא

אמת

לדקדק בכל דיבור היוצא מהפה שיהיה על טהרת האמת!

נלמד מהפסוק: "והעתירו לה' אלוקיכם" (פרק י"ז)

מדוע אמר פרעה "והעתירו" בלשון רבים? ביאר הרמב"ן: "כי כן יאמר פרעה בכל פעם דרך מוסר, כי יודע פרעה כי משה הוא המעתידי, כי כן אמר לו "למתי אעתיך לך" "והעתרתי אל ה'" "אפרוש כפי אל ה'", כי לא ידבר [משה] בזה לשון רבים, שלא יוציא שקר מפיו.

עד כמה צריך לדקדק בדיבור האמת, ככל האפשר, אף בשעת סכנה, ניתן ללמוד מיעקב אבינו עמוד האמת. דהנה בגמרא (עבודה זרה כה:): אמרו חז"ל שכאשר פוגש נכרי באיש מישראל ושואלו להיכן הולך "ירחיב לו את הדרך" נרש": אם היה צריך לו לילך עד שיעור פרסה, יאמר לו ב' פרסאות אני צריך לילך, אולי ימתין העכו"ם מלהכותו עד פרסה שניה, וזה יפרוש ממנו קודם לכן כדרך שעשה יעקב אבינו לעשוי הרשע דכתיב "עד אשר אבא אל אדוני שעירה" וכתוב "ויעקב נסע סכותה" [ולא הלך עד שעיר].

מקשה רבינו יוסף חיים מבגדד זצ"ל (בספרו "בניהו" ע"ז כה:): למה הוצרכה הגמרא להביא ראיה מיעקב אבינו שהרחיב הדרך לעשו. הרי פשוט הדבר, גם בלי ראיה מיעקב, שכאשר יש לחוש לסכנה מהנכרי, מותר לשנות מהאמת ולהרחיק את יעד הליכתו מהיעד האמיתי?!

מתרץ רבינו יוסף חיים עפ"י דברי חז"ל (במד"ר בראשית עח"ד) בפסוק "עד אשר אבא אל אדוני שעירה" - א"ר אבהו חזרונו על כל המקרא ולא מצאנו שהלך יעקב אבינו מימיו אצל עשוי להר שעיר, אפשר יעקב האמיתי מרמה? אלא אימתי הוא בא אצלו, לעתיד לבוא, כדכתיב "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשוי", ע"כ. נמצאנו למדים כי יעקב אבינו דקדק שלא להוציא שקר מפיו [גם במקום סכנה], אלא השיב דברים אמיתיים שכיוון בהם על העתיד לבוא. וכמובן עשו לא הרגיש בזה.

מעתה נלמד גם לנידון דידן: "ירחיב לו הדרך" באופן שלא יוציא שקר מפיו כגון: אם הולך ל"כזיב" מותר לו לומר שהולך ל"עכו", וילך באמת לאחר מכן לעכו, כדי לקיים את דבריו שמתכוון בהם על העתיד, וזאת לומדים אנו מיעקב שאמר שהולך לשעיר והתכוון באמת למה שאומר.

"ישראל קדושים"...

כ"ק אדמו"ר רבי יחזקאל משינאווא זצ"ל ידוע היה בדקדוקו על דבר אמת. פעם נכנס לחדרו בנו הרה"ק רבי אברהם שלום מסטרופקוב זצ"ל ומצא את אביו תוהה ונבוך. הקולמוס בידו, גליון נייר לפניו, והוא מהסס.

שאל הבן את אביו על מה ההתלבטות? השיב רבי יחזקאל: עליו לערוך מכתב למנהיג עדה. אם ימעט בתארו, הרי יעורר בזאת את רוגזם של חסידיו ומעריציו. אם יפריז בהם, יחטא בשקר. ואמנם עם התואר "הצדיק" אין בעיה, שהרי הכתוב מעיד: "ועמך כולם צדיקים" (ישעיה - כא). אבל להכתירו בתואר "הקדוש", מהסס לבו. הן הגמרא שואלת: "קדוש הוא - מנין ידעה!" (ברכות י:)

נענה הבן ואמר: "יכול אבא לכתוב "הקדוש" בלא כל חשש! שכן הגמרא אומרת על שומנו של גיד הנשה שהוא מותר מן הדין, אלא ש"ישראל קדושים ונהגו בו איסור" (חולין צא). אותו גדול לבטח אינו אוכל שומנו של גיד הנשה והגמרא מעידה בו שהוא קדוש"!

נהרו פני רבי יחזקאל וכתב את המכתב...

באהלי צדיקים

זהירות יתירה בדקדוק האמת

על מדת האמת הנוקבת של הגה"צ רבי אליהו דושיניצר זצ"ל סיפר הגה"צ רבי זאב איידלמן זצ"ל: כשנפטרה אשתו של רבי אליהו הכינו מודעה על פטירתה ומועד ההלויה כנהוג. כשהראו לו את הנוסח "בצער רב" מחק את המילה "רב" בנימוק כי למרות צערו אולי עדיין אי אפשר לקרוא לזה צער "רב" ויש בזה סטיה מדקדוק האמת...

ר' ועלוועל דער איידל מאן

העלון מוקדש לזכותו ולהצלחתו של

ר' ישראל ב"ר שלמה ומשפחתו שיחיו

יה"ר שיזכו לאריכות ימים טובים בבריאות גו"נ וכל טוב סלה

מדה טובה לתלמידי חכמים ובני תורה החולקים כבוד זה לזה בכל עת!

נלמד מהפסוק: "דברו אל כל עדת בני ישראל" (פרק יב-ג).

וכתב רש"י (מהמכילתא): וכי אהרן מדבר והלא כבר נאמר ואתה תדבר? אלא חולקין כבוד זה לזה ואומרים זה לזה למדני, והדיבור יוצא מבין שניהם כאילו שניהם מדברים...

חובה מיוחדת מוטלת על החכמים ותלמידיהם לנהוג כבוד זה בזה הן בדיבור והן במעשה. שכן הם מהוים סמל ודוגמא לשאר אנשי העולם, עד כמה יש לכבד את התורה ולומדיה.

לדעת רבינו החיד"א זצ"ל (בספרו זרוע ימין) זו כוונת חז"ל באומרים (אבות פרק א"א): "חכמים הזהרו בדבריכם שמא תחובו חובת גלות"... והקשה החיד"א: לכאורה היה מדוייק יותר לומר "שמא תגלו". אלא מבאר החיד"א עפ"י מה שאמרו חז"ל בגמרא (שבת ק"ט): "לא חרבה ירושלים אלא על שביזו בה תלמידי חכמים". מעתה נלמד ק"ו: אם חרבה ירושלים בשביל שביזו בה תלמידי חכמים, קל וחומר שלא תבנה עם עודם מחזיקים בטומאתן ומביזים תלמידי חכמים.

אמנם - מוסיף החיד"א - צריכים התלמידי חכמים להזהר בדבריהם ובמעשיהם - בינם לעצמם וביניהם לחבריהם - שלא לתת מקום לעמי הארץ לבזותם, דאם ח"ו הם הגורמים במעשיהם, שיבזום, נמצא שהם הגורמים לגלות וחטאי עמי הארץ על כתפיהם.

הוא שאמרו: "חכמים הזהרו בדבריכם" וקל וחומר במעשה, "שמא תחובו חובת גלות" כלומר: חובת גלות שיש לעמי הארצות על שהם מביזים תלמידי חכמים, תהיה עליכם, לפי שאתם גורמים להם שיבזו אתכם והנכם עוברים על "לפני עור לא תתן מכשול".

כבוד הזולת

לשמור על כבודו של הזולת באשר הוא!

נלמד מהפסוק: "וירדו כל עבדך אלה אלי" (פרק יא-ח)

וכתב רש"י (מגמרא זבחים קב.): חלק כבוד למלכות, שהרי בסוף ירד פרעה בעצמו אליו בלילה, ויאמר "קומו צאו מתוך עמי". ולא אמר לו משה מתחילה וירדת אלי והשתחוית לי. כיוצא בזה אמרו חז"ל על הפסוק "ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים" (ו-ג): אמר להם הקב"ה, היו נוהגים [בפרעה] כבוד, וחלקו כבוד למלכות, אף על פי שאני צריך לעשות בו הדין.

כתב הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א (בספרו ארחות יוסר): "הדברים ידועים שמי שמכבד את הבריות, הכל גם כן מכבדין אותו, ולהיפך, הכל מבזין אותו. וכדתנן (אבות רפ"ד) איזהו מכובד המכבד את הבריות".

"ושמעתי מהגה"צ רבי צבי קופשיץ זצ"ל" - כותב רבי חיים - ביאור על המשנה (שם): "בן זומא אומר, איזהו חכם הלומד מכל אדם, איזהו גיבור הכובש את יצרו, איזהו עשיר השמח בחלקו, איזהו מכובד המכבד את הבריות".

המשנה מונה כאן ד' דברים במובן אחר ממה שרגילים אנשי העולם להבין, כי העולם חושבים מה הגדרת "חכם", שכולם באים לשואלו, והוא עצמו אין צריך לשאול משום אדם. על כך באה המשנה ומלמדת כי ההפך הוא הנכון: איזהו חכם הלומד מכל אדם! וכן העולם חושבים ש"גיבור" הוא מי שגובר על כולם ואין מי שיכול לגבור עליו. מלמדת המשנה שגיבור הוא זה הכובש את יצרו ומוותר לאחרים. וכן העולם חושבים ש"עשיר" הוא זה שטורח כל ימיו לאסוף ולהרבות כספו. מלמדת המשנה שאיזהו עשיר השמח בחלקו. וכן העולם חושבים, מיהו האדם המכובד? זה שהכל מכבדין אותו והוא אינו מכבד לאדם, מלמדת אותו המשנה שההפך הוא הנכון: איזהו מכובד? זה שמכבד את הבריות!"

חכמים המכבדים זה לזה

על מדת הערכה והכבוד שרחש הגה"צ רבי עזרא עטיה זצ"ל לידידיו הרבנים, נזכר מהמעשה הבא:

פעם שאל מאן דהו את רבי עזרא שאלה בהלכה למעשה, עיין רבי עזרא, שקל בדעתו והחליט מה עליו לפסוק, ואולם אמר לשואל, כי בטרם ישיבנו, עליו ליטול רשות מהמרא דאתרא שירשה לו לפסוק...

אותו רב התגורר במרחק רב, כדי חצי שעה הליכה מביתו של רבי עזרא, ושרב כבד שרר באותו יום. אך הוא קם בהחלטיות וכיתת רגליו. הוא הציע בפני הרב את כל צדדי השאלה ואת ראיותיו ומסקנתו, לשמע דבריו שהיו מתובלים בראיות נכוחות וסברות עמוקות, השתומם הרב וקרא: "מה הוצרך מר לבוא אלי?"

השיבו רבי עזרא בענוותנותו: "באתי ליטול רשות לפסוק" הצטחק הרב ואמר: "הלא מר יודע את הכל. אני הוא שצריך לבוא אליו ולא להיפך".

אורות ממזרח

צדיקים המכבדים זה לזה

כאשר ביקר כ"ק האדמו"ר מבויאן בארץ ישראל, נכנס אליו כ"ק אדמו"ר מסדיגורא - רבי אברהם יעקב פרידמן זצ"ל לביקור פרידה קודם חזרתו לחו"ל. הם שוחחו ביניהם. בסיום הביקור ליוה אדמו"ר מבויאן את הרבי מסדיגורא עד לביתו ונכנס מספר דקות לבקרו. לאחר מכן יצא שוב האדמו"ר מסדיגורא ללוות את האדמו"ר מבויאן לאכסנייתו, וחזר האדמו"ר מבויאן ללוותו, וכך חזר הדבר על עצמו שוב ושוב.

כה רבה היתה האהבה והחיבה ביניהם עד שהיה קשה להם להפרד. לבסוף ביקש האדמו"ר מסדיגורא מהרבי מבויאן שלא יוסיף עוד ללוותו כי השעה מאוחרת וחסידים רבים ממתנינים לו ליד ביתו.

במחיצתם

לשמור על כבוד הזולת

הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל היה מקפיד מאוד על שמירת כבודו של הזולת, על כן נהג, שכאשר היו יושבים בביתו בלילה בשעה מאוחרת ורצה כבר ללכת לישון, לא היה אומר שהגיע הזמן ללכת ואף לא היה רומז ישירות על כך. אלא היה מתחיל לומר בניעימה את סדר קריאת שמע שעל המיטה, ומזה הבינו הנוכחים שהגיעה שעתם ללכת.

אור"א נפרדו ממנו בברכת לילה טוב, ורבי יחזקאל שהיה באמצע אמירתו, כאמור, היה מנענע בראשו במאור פנים מיוחד להולכים.

פניני רבינו יחזקאל

לעשות כל מעשה מצוה, חסד והטבה לזולת בזריזות!

נלמד מהפסוק: "ושמרתם את המצוות" (פרק יב"ז)

ודרשו חז"ל במכילתא: רבי יאשיה אומר אל תקרא כן, אלא ושמרתם את המצוות, כדרך שאין מחמיצין את המצה, כך אין מחמיצין את המצוה, אלא אם בא מצוה לידך עשה אותה מיד. "הזריזות היא מדה גדולה לתורה ולמצוות וגם לענין תקנת העולם הזה" - כותב האורחות צדיקים - "והיא מדת הצדיקים לעבודת הבורא יתברך. ואמרו רבותינו ז"ל: "זריזין מקידמין למצוות". והנה תראה באברהם אבינו בענין עקידה. שנאמר "וישכם אברהם בבוקר" וגו' ואעפ"י שהיה קשה לו לשחוט את בנו יחידו, עשה רצון הבורא יתעלה בזריזות להשכים בבוקר. ומי שעושה מעשיו בזריזות, בזה הוכחה גדולה שהוא אוהב את בוראו כעבד האוהב את אדוניו ומזרז בעצמו לעשות רצונו, כי הזריזות תלויה בלב האדם, כשאדם מפנה לבו מכל המחשבות האחרות שיש בו, ותופס מחשבה אחת, אזי הוא מזרז, בלי ספק שיצליח. עכ"ל.

על "זריזותו" של בלעם הרשע נאמר בפסוק "ויקם בלעם בבוקר ויחבוש את אתונו" (במדבר כב"א) ופירש רש"י: מכאן שהשנאה מקלקלת את השורה, אמר הקב"ה, רשע כבר קדמך אברהם אביהם שנאמר "וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו". דברים אלו של חז"ל טעונים ביאור מה שייכות יש בין זריזותו של אברהם ובין מעשיו של בלעם ומה באים חז"ל ללמדנו בזה?!

וביאר הגה"צ רבי מנחם כץ זצ"ל (אב"ד צעהלים) עפ"י מה שידוע ומקובל שכאשר נגרם ע"י מעשי הרשע דברים טובים ומועילים או שע"י מעשיו לומדים ומתעוררים לעבודת השי"ת, יש לו לאותו רשע שכר על כך מהקב"ה. מעתה, לכאורה כך היה צריך להיות ממעשה זריזותו של בלעם הרשע שנקח ממנו מוסר כיצד להזדרז בעבודת ה'. מה הוא קם בבוקר השכם ולא נתעצל וגם חבש בעצמו את אתונו כדי לעשות עבירה, על אחת כמה וכמה מחייב הדבר אותנו כיצד להשכים קום בבוקר לעבודת השי"ת בזריזות. והיה ראוי בלעם לקבל עבור לימוד זה שכר.

ואולם הקב"ה אמר לו, אינך זכאי לשום שכר שבעולם כי כבר קדמך אברהם שהשכים בבוקר לעשות רצון הבורא וממנו נלמד לעבוד את השי"ת בזריזות ושוב אין צורך ללמוד זאת מבלעם. (עפ"י אמירה יפה)

"זמן הוא הדבר החשוב ביותר"

זריזותו של כ"ק אדמו"ר מגור (בעל אמרי אמת) הייתה מעבר ליכולת אנוש וכפי שהתבטא אליו פעם הגאון מטשיבין רבי דוב בעריש ווינדפולד זצ"ל כהאי לישנא: "ראיתו לרבי מגור והנה הוא מצמצם וכולל את ה"למעלה מן הזמן בתוך הזמן"...

מעשה שנדבר הרבי להפגש בשעה מסוימת עם אדמו"ר פלוני, מצדיקי הדור המפורסמים, שהיה מידידיו הטובים. הרבי מגור, דייק כמובן, כדרכו בקודש, ובא בשעה המדויקת ואילו אותו אדמו"ר שאיחר לבוא אל הפגישה בדקות מספר, התנצל בפניו על האיחור באומר: "הייתי למעלה מן הזמן"...

השיב לו הרבי: "אין למעלה מן הזמן, אבל יש רק למטה ממנו... זמן הוא הדבר החשוב ביותר..."
ראש גולת אריאל

"כהנים זריזין הן..."

על החפץ חיים מסופר שהיה מתאמן בתרגילים שונים הקשורים בעבודת הקורבנות. העגלונים, שבעגלתם היה החפץ חיים נוסע במסעותיו השונים, היו מספרים, שכאשר היה רוצה לעלות או לרדת מן העגלה לא היה ממתין עד שתעצר, אלא היה קופץ עליה בעת מרוצתה. הוא אף נתן את נימוקו לנוהג זה: בתור כהן עליו להתרגל לזריזות הדרושה לכהנים בעבודת הקרבנות.

תנועת המוסר

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- מהו עונשו והפסדו של המזלזל בכבודו של הזולת ובמיוחד בכבודם של העניים?
- על איזו מדה טובה כתב רבי יהודה החסיד, שכל הנוזה בה, כל גזירה שגוזר למטה, הקב"ה מקיימה למעלה?
- איזו סגולה כתב שלמה המלך ע"ה (בספר משלי) שהעושה אותה נכסיו מצליחין ומתעשר?
- מה השיב רבי יעקב קמנצקי זצ"ל כאשר נשאל מהו סוד אריכות ימיו?
- אחרי שלמדנו מהפסוק "ושמרתם את המצוות" שאסור להשהות ולהחמיץ את המצוה, מה מעלה יש ב"זריזין מקדימין למצוות" הרי מעיקר הדין אסור להשתהות?
- הרמח"ל כותב (במסילת ישרים) שאין סכנה כסכנת האיחור לעשיית מצוה, לאיזו "סכנה" מתכוון הרמח"ל?
- מדוע לדעת רבי יצחק מוורקא זצ"ל "איש יהודי מוכרח לרוץ תמיד ואין אצלו הילוך סתם..." ומדוע לדעת הגאון מטשיבין "יהודי חייב להיות מוכן לדרך בכל רגע"?
- לדעת רבי סלמאן מוצפי זצ"ל, מהו הנזק שעלול להגרם אם לא מזדרזים במצוות מילה לעשותה בבוקר?
- מה השיב רבי עקיבא איגר זצ"ל על בקשת אחד משרי המלוכה, כי רוצה לבקרו בביתו, ואשר תשובה זו מצאה חן מאד בעיני השר?
- איזה תנאי קבע החפץ חיים שכל המקיימו מסוגל להצליח בכל דבר טוב שחפץ לעשות?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר המבוקש **איש לרעהו** (פרשת בא: עמודים קמג - קעח)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

יום ראשון, ט"ו כסלו תשס"ח

"בינתיים תן לי 200 גרם גרעינים, 200 גרם שקדים" ביקש הלקוח. המוכר מיהר לארוז עבור הלקוח הנחמד את הפיצוחים.

הלקוח סיים לבחור את היין הרצוי, לא לפני שבכיסו היו תחובים 1,500 ש"ח אותם גנב מהקופה!

המוכר סיים לספר זאת כאשר דיכאון מתפשט על פניו. הוא הרגיש מאוד רע שהצליחו לרמות אותו, רק בגלל שהוא אדם ישר, הגון ונחמד.

באופן טבעי היה אמור בעל ה'טוקמנים', להתחיל לבכות באזני בעל החנות השנייה אודות הכרטיסים שנגנבו לו. אך מעניין לציין שמה שכאב לו באותה שעה הייתה דווקא הגנבה שארעה בחנותו של שכנו המבוגר.

בהבזק של רגע הוא הודיע למוכר המבוגר: "אני הרי מוכר בחנות שלי כרטיסים של 'מפעל הפיס'. ובכן: אני שולח הרגע 'הגרלת צ'אנס'. היא עולה 5 ש"ח, ואפשר לזכות בה ב-5000 ש"ח תשמע טוב; אם אני זוכה בהגרלה אתה מקבל את ה-1,500 ש"ח שגנבו ממך!" (עצם ההיתר לקנות כרטיסי הגרלה, הדבר אינו פשוט, וכדאי לברר קודם לכן אצל רב)

* * *

ההגרלה יוצאת לדרך בשעה 7, וכעבור כעשרים דקות כבר ישנן תוצאות. בנוכחות כמה לקוחות קנה בעל החנות ארבעה כרטיסים, בעלות כוללת של 20 ש"ח בשעה 7:25 הוא בדק את התוצאות כאשר עיני הנוכחים עוקבות במתח...

הכרטיס הראשון אכזב. הבא אחריו גם כן. אך עם בדיקת הכרטיס השלישי פרצו צעקות שמחה בחנות - - - הכרטיס זכה!

בלא שום שהיות קם בעל החנות ומסר למוכר המבוגר 1,500 ש"ח במזומן. אם הייתם רואים את עיניו הזורחות של המבוגר, הייתם מאוד מתרגשים - בדיוק כפי שיתר הנוכחים התרגשו בשעה זו.

* * *

בפרשת השבוע מובא פסוק שמעורר תמיהה רבתי. מיד לאחר שנאמר לבני ישראל להקריב קרבן פסח, נכתב: "וילכו ויעשו בני ישראל (יב, כח) נשאלת השאלה: והרי משה רבינו לימד אותם את מצוות קרבן פסח בראש חודש ניסן, כאשר לקיחת הקרבן בפועל אמורה להתבצע רק כעבור עשרה ימים. כיצד אם-כן נכתב מיד "וילכו ויעשו בני ישראל

חז"ל עמדו על תמיהה זו, וקבעו: "מכיוון שקבלו עליהם - מעלה עליהם הכתוב כאלו עשו!" דהיינו: די היה בזה שהם יקבלו עליהם את קיום המצווה, והתורה כבר מעידה עליהם שהם קיימו אותה! המחשה ליסוד נצחי זה אנו רואים בסיפור, כאשר האדם רק קיבל על עצמו לקיים מצווה, ותיכף זכה לשכר במזומן...

נשלח ע"י מרדכי, שכונת רחביה, ידיד של בעל החנות

בסביבות השעה שש בערב, נכנס אדם לחנות ברחוב קרן קיימת שכונת 'רחביה' ירושלים.

אלמלא הייתי חבר של בעל החנות, האדם הזה לא היה מעניין אותי - וגם אתכם לא הייתי משתף בסיפור הבא.

* * *

"מה שלומך?" פנה הלקוח בחביבות למוכר. "תרשה לי לעשות שיחה דחופה בטלפון?" הוסיף ושאל. בעל החנות - שאני מכיר אותו כאדם נחמד - אפשר לו להתקשר. בינתיים נכנסו לקוחות נוספים לחנות. כל לקוח ביקש את אשר ביקש, ורכש את אשר רכש. הלקוח ששוחח בטלפון סיים את השיחה במהירות ועזב את החנות, לא לפני שהודיע בקול: "אני כבר חוזר!"

כעבור כמה דקות נכנס אדם לחנות, וביקש לקנות כרטיס 'טוקמן' למכשיר הסלולארי שלו. בעל החנות הסתובב, ושלח את ידו באינסטינקטיביות לכיוון המדף בו מונחים כרטיסי הטוקמן. לחדרתו גילה שכל הכרטיסים נעלמו. מדובר היה בכמות נכבדת של כרטיסים, כאשר הנזק הכספי הוא בהתאם. ראוי לציין שהרווח הכספי על מכירת כרטיסים אלו הינו מזערי, כך שבהחלט היה מדובר בנזק מהותי.

בעל החנות שיחזר במוחו במהירות, את אשר התרחש בחנות לאחרונה. הוא הגיע למסקנה שהאדם הנחמד שביקש מקודם לשוחח בטלפון על חשבוננו, החליט להמשיך ולדבר על חשבוננו זמן רב...

מסתבר שבשעה שהוא התעסק עם לקוחות אחרים, לא טמן הגנב את ידו בצלחת - אלא בערימת כרטיסי טוקמן יקרים.

כפי שציניתי, אני מכיר את בעל החנות כאדם נחמד, אך ברגע זה הוא נפל לכעס. לזכותו ייאמר שכעבור רגעים ספורים התעשת והכריז בקול: "כפרת עוונות! כפרה!"

בכך, מבחינתו הסתיים סיפור הגנבה.

חלפו כמה רגעים נוספים, ובעל החנות הבחין בפרצוף מוכר בפתח החנות. היה זה המוכר מן החנות הסמוכה. בחנות השנייה מוכרים פיצוחים, יינות וממתקים. המוכר הינו אדם מבוגר ומאוד ישר. מוכר זה נכנס לחנותו והתעניין אם היה אצלו לאחרונה משהו חריג.

מסתבר שהגנב ביקר גם אצלו! חברי, בעל החנות, שאל אותי האם הגנב הצליח לגנוב אצלו "הרי אצלך אי אפשר להגיע לקופה רק מסביב!" אך פרצופו של המוכר העיד כאלף עדים שהגנבה בחנותו התבצעה גם התבצעה! הוא סיפר שהגיע לקוח נחמד, אשר דרש בשלומו ובשלום בנו. לתומו הבין שמדובר בקליינט קבוע, שמשום מה הוא לא מזהה אותו...

"הלקוח" ביקש לבדוק כמה יינות משובחים, והמוכר הציע לו באדיבות להיכנס מאחורי הדלפק ולבחור מקרוב את היין הרצוי.